

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. A. M.**, zastoupen JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem, se sídlem Husova 17, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2005, č. j. 60 Az 98/2005 – 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátu, JUDr. Petru Knoblochovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2005, č. j. OAM - 526/LE - B02 - B02 - 2005. Stěžovatel v kasační stížnosti doplněné prostřednictvím ustanoveného zástupce uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž nesprávné posouzení právní otázky spatřuje v tom, že krajský soud nezohlednil absenci právnického vzdělání u stěžovatele. Rovněž tak nebylo zohledněno, že se jedná o cizince a nelze tedy po něm spravedlivě požadovat hlubší znalost českého právního řádu. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podstatou námitky je, že soud při zamítnutí návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě dospěl k nesprávnému právnímu závěru ohledně nezbytnosti zastoupení pro ochranu zájmů stěžovatele. Co do uplatněných důvodů považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádost o přiznání odkladného účinku je bezpředmětná, jelikož kasační stížnost ve věcech azylových je jím vybavena od 13. 10. 2005 ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.). Od stejného data se však Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 ze dne 26. 4. 2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typech případů:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Proto Nejvyšší správní soud přistoupil sám ke zjišťování důvodů, pro něž by mohla být případně kasační stížnost přijatelná.

Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesených v kasační stížnosti. Otázkou, o níž v kasační stížnosti jde, je otázka posuzování nezbytnosti zastoupení stěžovatele v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného pro ochranu jeho zájmů. K této právní otázce se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil, a to například v rozsudcích publikovaných pod č. 108/2004 Sb. NSS a č. 492/2005 Sb. NSS. Pokud jde tedy o kritéria přijatelnosti uvedená sub 1) – 3), Nejvyšší správní soud konstatuje, že případ stěžovatele nikterak nevybočuje svým rozsahem z otázek, které již předmětem judikatorní

činnosti soudů byly a nenastoluje problémy nové, pro něž by bylo třeba meritorním rozhodnutím dosavadní judikaturu měnit či obohacovat.

Jediným důvodem, pro který by mohl Nejvyšší správní soud stěžovatelu kasační stížnost shledat přijatelnou, je tedy důvod jmenovaný sub 4). Jak již bylo uvedeno, tento případ by mohl nastat tehdy, pokud by prima facie bylo zřejmé, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného usnesení a soudního spisu zjistil, že správní řízení bylo se stěžovatelem vedeno v českém jazyce a žaloba, kterou stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl, je sepsána rovněž v jazyce českém, je dostatečně konkrétní, zcela zřetelně a podrobně označuje tvrzená pochybení žalovaného, a proto se s přihlédnutím ke všem okolnostem nelze domnívat, že by ochrana zájmů stěžovatele v daném případě vyžadovala ustanovení zástupce pro řízení o této žalobě. Shodná kritéria považuje Nejvyšší správní soud za rozhodná i pro případné jednání před krajským soudem. Prima facie tak není důvodu pro domněnku, že by krajský soud ve stěžovatelově případě postupoval v rozporu s právem, resp. se při aplikaci práva odchýlil od výkladu podávaného konstantní judikaturou. Nejvyšší správní soud shledává proto i kritérium nepřijatelnosti vymezené sub 4) nenaplněným.

Nejvyšší správní soud neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Odměna právnímu zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven k jeho žádosti usnesením krajského soudu, byla stanovena za dva úkony právní služby (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání kasační stížnosti) na základě § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2000 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu taktéž za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč. Celkem tedy stěžovatelu zástupci náleží odměna 2150 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu